

Kuusia.

— Ostakaa komia kuusi!

— No joo, niinpä on! Ja maksaa?

— Vain seitsemänkymmentäviisi . . . rajahinta.

— ? ? ?

— — —

Oli vielä varhainen aamuhetki ja pimeys kattoi Oulun kauppatorin, joka vaihteeksi kasvoi sankkaa kuusimetsää. Ja Hailuoto, se s/s, lepäsi rantajäissä kuin pyrstöstään kiinnijuuttunut joutsen. Ja hienoinen valkea — sikäli kuin pimeässä mikään aamu-unisiin silmiin näyttää valkealta — lumi-vaippa kattoi maan.

Mutta rävähtivät siinä silmät ostajalla ainakin auki, kun mainittiin tuon ensimmäisen kuusen hin. Ja kuitenkin, kuten myyjä vaatimattomasti huomautti, se oli v a i n rajahinta.

Siinä minä kauhistelin moista rahanmenoa ja muistelin vanhaa hyvää aikaa, jolloin kahdella kympillä jo sai sellaisen kuusen, että kotiväki siitä aina siunailemaan: Ja taas sinä lupasit tuoda pienen kuusen ja taas tuosta pitää katkoa hellapuiksi toinen pää.

Tuon kuullessaan pari sotilasta tuumasi, että rapiastihan tuota rahaa sivilissä tuleekin. Hm, ajattelin minä, ja taisin sanoakin, että lyhyttäpä se meikäläisen siviili on. Se kun ei, tuo sota, lopu katselamalla!

— Ostaako herra kuusen?

Kysymyksiä sateli joka puolelta, mutta minun kävi, kuten joskus ennenkin: Kun en ostanut ensimmäistä joka eteeni keikautettiin oli jäädä ostamatta, koko kuusi. Sillä kaikki ne olivat komeita ja — kalliita. Ja kun sitten jonkun, josta tosiaan olisin viisikymppiä voinut maksaa, äkkäsin, niin oli se jo jonkun harteilla menossa tai sitten se vietiin nokan edestä, salakavalasti juuri, kun yritin tinkiä pariakymppiä. Joku raharikas tyyppi sivalsi tietysti kuusen toisella puolen setelin sellaisenaan kouraan ja niin mentiin. Tai sitten, kun olin ehtinyt mieltä valittuuni, tuli siihen joku tuttava, jota ei tämän metakan aikana ole näkynyt, ja kun siinä puristettiin lapoja ja kyseltiin kuulumisia, niin, kato pies-saa, eikö jo lähtenyt, kuusi.

Lopulta en enää uskaltanut jäädä juttusillekaan, kun tuntui, että ne kauppaavat minulle vielä seittempiikin kuusen. Kiersin vain kuin kissa kuumaa puuroa, kädet selän takana, katse tuikeana, kunnes tulin katsoneeksi kelloa, jolloin pysähdyin sen kuusen kohdalle, joka juuri kohosi eteeni.

Kun sitten myöhemmin talutin sitä luomakunnan herran parempaa puoliskoja kotia ja sivuutimme portaikossa kukoistavan kuusen, sanoi se parempi puolisko, että siinä näpä komea kuusi, kenenkä se . . .

Kröhöm, sanoin minä, sitä, tuota, kun tarkasti valikoi . . .

Rauhallista joulua joka taloon ja ennen kaikkea joka korusuun ja paljon sattumia!